

nadace

OKD

Zprávy z neziskových organizací, kterým pomáhá OKD a její nadace při péči o nemocné lidi, seniory, děti i životní prostředí

Místo do školy vyrazili do štoly

Dozvěděli jsme se hodně o regionu i sami o sobě, tvrdí vítězové soutěže Po stopách OKD, devátáci v Vratimova

VRATIMOV / KARVINÁ – Plnými douškami si vychutnávali ve středu 14. prosince v karvinském školním klubu Kamarád své vítězství v soutěži Po stopách OKD devátáci z Vratimova. Za dvacetitisícovou prémie, která přišla nečekaně jako hezký vánoční dárek, si zajedou na jaře na dva dny do Prahy. Prohlédnou si památky, navštíví Petřín, Pražský hrad, Národní muzeum, zastaví se na Matějské pouti a zajdou si i na promítání přírodopisných filmů do 3D kina Imax.

Za „vánoční“ výhru si děti zajedou na jaře do Prahy.

Hodně hezkých zážitků a zajímavých zkušeností jim ale přinesla i samotná účast v soutěži. Jednak se podívali na místa, na která by je jinak ani nepadlo zajít (řekla 14letá Jana Chmelová), jednak zažili hodně zábavy při zpracování filmových a obrazových materiálů z navštívených poutních míst a dozvěděli se i něco o sobě (dodala 14letá Andrea Matušková).

Vratimovští devátáci, kteří si dali jméno Ohavní horníci, při návštěvě cvičné štoly ve Staříči...

movských devátých tříd, celkem třiatřicet dětí. I z jeho hlediska byla soutěž mimořádně přínosná, a to bez ohledu na získanou prémie.

„V zeměpisě se učíme také o Moravskoslezském kraji a ostravské aglomeraci. To, že při exkurzích žáci viděli mnohá zajímavá místa, zjistili, jak region vypadal před 50 lety, když se tady masivně těžilo uhlí, se jim bude v hodinách určitě hodit. Asi nejceněnější zkušenost je ale ta, že si dokázali, že když mají svůj cíl a věnují jeho dosažení dostatek času a vůle, pak ho jsou schopni dosáhnout,“ pochválil Oršulík.

Soutěž Po stopách OKD uspořádala ostravsko-karvinská těžební společnost ve spolupráci s Nadací OKD. Bylo namístě zeptat se proto vratimovských kluků, zda by si po zkušenostech z putování, během něhož navštívili třeba cvičnou štolu ve Staříči, dovedli představit, že i oni budou jednou fátar. Je možná až překvapivé, že mezi pěticí mladých Vratimováků, kteří se zúčastnili předání ocenění, odpověděli kladně hned dva.

„Představit si to dokážu, ale moc by se mi do toho nechtělo,“ řekl třeba 15letý Karel Smuž, jehož dědeček Jiří Smuž „kdysi rubal a říkal, že si nemůže stěžovat; a sbíral také zkameněliny.“

Podobně uvažuje i 15letý Robert Dokoupil, přičemž rovněž v jeho případě mají na jeho názor vliv rodinné zkušenosti. Jeho otec, rovněž Robert, fára totiž na Staříči. „Z práce chodí dost potlučený, ale nestěžuje si; peníze jsou za to prý dobré,“ konstatoval Dokoupil mladší.

Bohuslav Krzyžanek

...a na trase naučné stezky Slezskou Ostravou na vrcholku ostravské haldy Ema.

„Šlo o to, že o všech navštívených místech jsme natáčeli film a při jeho výrobě jsme museli spolupracovat. Ukázalo se, že někdo hezky kreslí, někdo umí napsat poutavý text a někdo jiný zas umí dělat hlasy. Byla to zábava, ale současně jsme se naučili hodně věcí a hlavně, spolupracovat spolu,“ vysvětlila vnučka havíře Miroslava Šejnohy Matušková.

O soutěži se ve vratimovské škole dozvěděli z letáku OKD. Iniciativu podchytil třídní učitel a zeměpisář Zdeněk Oršulík, který zmobilizoval žáky obou vrati-

Na každém místě našli něco pěkného

Putování Po stopách OKD názor „zatím nemanželů“ na horníky a jejich práci nezměnilo. Vážili si jich už předtím

KARVINÁ – Kde se o soutěži Po stopách OKD dozvěděli, si už nevzpomenou. Každopádně se partnerské dvojici David Dudzik a Darja Šlahorová, neboli DD Company, jak jim říká rodina, moc zalíbila. „Rádi jezdíme na výlety, a tak nás zaujalo, že se můžeme zúčastnit nějaké organizované akce,“ řekl jednatřicetiletý Orlovák a syn havíře z Fučíka 5 Dudzik, „A navíc třeba i někomu pomoci, těch důvodů bylo samozřejmě víc,“ dodala dvatřicetiletá Ostravačka Šlahorová.

Dojmy z putování s OKD mají „zatím nemanželé“ jen ty nejhezčí. Na každém poutním místě našli něco pěkného, něco, co je zaujalo. „Třeba mne překvapilo, že karvinský kostel sv. Petra z Alkatarý je až tak křivý a že v pavilónu drápkatých opiček v ostravské zoo

je prostředí tak autentické, že člověk doslova čeká, kdy mu některá z nich skočí za krk,“ přiblížili.

Vítězství je překvapilo, ale s tím, komu předat šek na 20 tisíc korun, problémy neměli. Darja pracuje pro

DD Company neboli David Dudzik a Darja Šlahorová u kostela sv. Petra z Alkatarý v Karvině.

opavskou společnost ANIMA VIVA, která pomáhá lidem s psychickými onemocněními, a tak jejich volba byla jasná. „Určitě do toho půjdeme zas a pokusíme se zapojit do týmu i další členy naší organizace,“ řekla spokojená Šlahorová. „Soutěž se mi líbí také proto, že pro získání peněz na sponzorský dar do toho musí člověk vložit také vlastní úsilí, čas i peníze. Sám z toho pak ale také něco má, přinejmenším hezké vzpomínky.“

A změnilo putování po stopách OKD v něčem jejich nazírání na horníky a hornickou práci? „Určitě ne. David je syn horníka a já jsem si vždycky práce havířů moc vážila. Protože je těžká, ale potřebná, protože z ní těžíme vlastně všichni,“ vysvětlila Darja Šlahorová.

Bohuslav Krzyžanek

Z putovních deníčků

O havírně ve verších

Vyrazili jsme brzo, brzičko, dřív než vyšlo sluníčko. Směrem do Paskova jedeme, autobusem se vezeme. Těšíme se na cvičnou štolu. Je to lepší než navštívit školu. Na skupiny jsme se rozdělili a dovnitř vešli, schody dolů jsme v pohodě sešli. Viděli jsme různé stroje a horníci měli zajímavé kroje. Větrák strašně nahlas hučel, až mi skoro žaludek kručel. Prolezli jsme dlouhou šachtou, na konci stál vozík s plachtou.

Jana, Lucka (Ohavní horníci)

Konečně v Parčíku!

Vrátili jsme se na místo, ze kterého nás dešť a sychravé počasí nedávno vyhnaly. Už jsme to ale nebrali od lázni, autobus nás vysadil přímo v Klimkovicích. Čekalo nás hledání Parčíku. Samozřejmě jsme využili popisu cesty, který nám byl nabídnut na stránkách soutěže. Neztratili jsme se, naopak si užili krás zámeckého parku. Musí být pro místní určitě příjemným místem pro procházky a trávení volného času. I rybníky umístěné v dolní části parku jsou velmi příjemné a společně s okolní zelení tvoří zajímavá zákoutí.

David s Darjou v Parčíku.

Pak najednou zpět do civilizace, brr, silnice, auta, vcelku provoz... Ale když už ji má člověk za zády, octne se v poklidné obytné čtvrti, kde jsme Parčík objevili. Hurá. Zrovna si tu děti hrály. Prošli jsme si celý Parčík, zkoumali ho z různých pohledů. Je to opravdu moc oku libé a užitečné dílo. I další změny a rozvoj se tu chystal, jak bylo patrné v době naší návštěvy. Dětem se zde očividně líbilo a nám také. Ani se nedivím, že tu často zavítají nejen děti, jak jsme se dočetli. Cesta zpět k autobusu byla sice náročnější, do kopečka vlhkosti prosáklým parkem, ale výlet se celkově povedl, Parčík jsme konečně našli a navštívili.

DD Company

Příběhy z deníčků na:
www.postopachokd.cz